

Het klaarmaken van het land en het planten

Zon geeft Braziliaanse gladiolen power

Op zoek naar verse gladiolengrond is het Braziliaans agri-concern Terra Viva neergestreken in Casa Branca, op zo'n 150 kilometer ten noorden van het sierteeltcentrum Holambra. In een golvend landschap worden hier 90 hectare gladiolen voor de knol geteeld en 12 hectare snijgladiolen. "Braziliaanse gladiolen hebben veel power door de zon", zegt teeltmanager Adilson Ribeiro en Terra Viva-directeur Frans Schoenmaker.

Adilson Ribeiro met een medewerkster op een gladiolenperceel in Casa Branca

Tekst en foto's : Gerrit Wildenbeest

Ooit waren gladiolen het specialisme van menige Hollandse emigrant die vanaf de jaren vijftig in Holambra neerstreek. Tegenwoordig zijn gladiolen een

van de vele producten die in Holambra en de verre omgeving gekweekt worden. Niet alleen het relatieve belang is daarmee afgenomen, ook in absolute zin zijn omvang en belang van de gladiolenteelt gedaald. "Rond 2000 teelden we nog zo'n 110 hectare, op dit moment is dat gedaald tot zo'n 80 hectare leverbaar", zegt

Frans Schoenmaker, directeur van de bloembollentak van het Braziliaanse agriconcern Terra Viva. Naast de teelt voor de knolproductie, teelt Terra Viva ook circa 12 hectare voor de snij, bestemd voor de binnenlandse markt. Van de totale knollenproductie van circa 50 miljoen knollen blijft zo'n 20 miljoen op de bin-

nenlandse markt. Circa 25-30 miljoen knollen gaan onder het kwaliteitslabel Brasbonitas naar Europa via het Nederlandse exportbedrijf Kébol BV, waarvan Terra Viva voor de helft eigenaar is. Vandaar vinden de Brasbonitas-gladiolen vooral hun weg naar de bloemensnijders in Zuid-Europese landen als Italië en Spanje. De Braziliaanse gladiolen hebben volgens Terra Viva-directeur Frans Schoenmaker en teeltmanager Adilson Ribeiro als sterke punt hun grotere inhoud. "Ze hebben veel power door de Braziliaanse zon. Daardoor zijn ze ook geschikt voor de winterbroei in Zuid-Europa".

VERSE GROND

Aangezien ook in Brazilië verse grond voor gladiolen noodzakelijk is, vindt de teelt in een steeds grotere kring rondom het oorspronkelijke kerngebied Holambra plaats. Terra Viva teelt zijn gladiolen sinds jaar en dag in de omgeving van Casa Branca, zo'n 150 kilometer ten noorden van Holambra. Als we op een zonnige dag eind mei een bezoek brengen aan het negentig hectare grote perceel huurland - voorvrucht graan - is men juist bezig met het planten. In feite zijn gladiolen in dit deel van Brazilië een winterproduct: de langgerekte planttijd (eind maart- half juni) valt in de Braziliaanse herfst, de oogsttijd in het voorjaar (augustus-oktober). Waarbij men wel moet bedenken dat in het subtropische klimaat ter plekke de seizoenen een stuk minder uitgesproken zijn dan in, bijvoorbeeld, West-Europa. Net in de grond zit het areaal 'Peter Pears', op 27 mei geplant van 4/5, 5/6 en 6/7. Verwachte rooidatum: 27 oktober. Al fors boven de grond staan de bedden 'Rose Supreme' geplant van 3/4, 4/5, 5/6 op 25 maart, waarvan de oogst eind augustus is geplant. Ook hier bedraagt de tijd tussen planten en leverbaar-oogst zo'n 5 maand later. Circa 12 hectare van het enorme perceel is bestemd voor de kralen- en pittenteelt.

Het sortiment bestaat voor een aanzienlijk deel uit ook in Holland bekende namen als 'White Friendship', de genoemde 'Peter

Pears', 'Rose Friendship', 'Jester', 'Priscilla', 'White Goddess', 'Red Beauty'. Het vrije sortiment overheerst, maar er wordt ook een aantal Glaco-soorten geteeld. Amsterdam is het grootste soort. Volgens Frans Schoenmaker doen lang niet alle cultivars het in Brazilië goed. "We hebben 'Esta Bonita' geprobeerd, een mooie, zware gladiool, maar die krijgt hier te veel last van fusarium. Ook 'Benvenuto' is moeilijk gezond te telen".

De ziektedruk verschilt niet zoveel met Nederland, al lijkt de fusariumdruk wat hoger. Hoe-

wel de lonen een stuk lager liggen, noodzaakt de forse oppervlakte tot mechanisatie. Voor het koppen is er een Van Dijke kopmachine, het spoelen geschiedt eveneens met een machine uit de stal van Van Dijke, terwijl voor het oogsten een Amac-rooimachine paraat staat. Door het gemiddeld wat drogere klimaat is twee keer per week beregenen noodzakelijk. Het water, afkomstig uit een nabijgelegen meertje, wordt op het land gebracht via een enorme Pivo-installatie die in één rondje 64 hectare bestrijkt. Met de beregening worden ook meststoffen meegegeven.

Vergeleken bij de miljoenen hectares suikerriet valt het Braziliaanse gladiolenareaal in het niet.